

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: A. Š.
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2016, č. j. KUZL- 53301/2016, sp. zn. KUSP- 27034/2016/DOP/BI,

takto:

Žaloba se **z a m í t á**.

Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Žalovanému se **n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2016, č. j. KUZL- 53301/2016, sp. zn. KUSP- 27034/2016/DOP/BI (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o změně výroku rozhodnutí Městského úřadu Vizovice, odbor přestupkový a správní (dále též

„prvostupňový správní orgán“), ze dne 2. 3. 2016, č. j. MUVIZ 4143/2016, sp. zn. D-387/18813/15-OPS/KK (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a to ve smyslu snížení uložené pokuty na částku 1 800 Kč a uvedení správného odkazu na zákonné ustanovení, podle kterého byla uložena. Ve zbytku bylo odvolání žalobce zamítnuto. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 6. 10. 2015 ve 13:59 hod. na silnici I/49 v obci Vizovice části Razov, v místě křižovatky silnice I/49 a místní komunikace vedoucí k firmě R. J., při řízení osobního motorového vozidla tov. zn., RZ:, předjížděl v místě, kde je toto zakázáno vodorovnou dopravní značkou V 13a a V 1a, čímž porušil povinnost stanovenou v ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí předně zrekapituloval obsah spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se již zabýval vypořádáním odvolacích námitek. Pokud se jedná o námitku ohledně neuvedení konkrétního druhu zavinění ve výroku prvostupňového rozhodnutí, žalovaný k tomu uvedl, že se nejedná o obligatorní náležitost rozhodnutí o přestupku. Naopak však dal žalobci za pravdu v tom, že spáchání přestupku z vědomé nedbalosti nebylo dostatečně odůvodněno. Z toho důvodu žalovaný úvahy prvostupňového správního orgánu doplnil. Konkrétně uvedl, že spáchání přestupku nerespektování viditelného vodorovného dopravního značení V 1a a V 13a osobou, která je držitelem řidičského oprávnění, naplňuje přinejmenším znaky vědomé nedbalosti. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce v řízení namítal, že s předjížděním vozidel započal ve chvíli, kdy to dopravní značení nevyklučovalo. K jeho zařazení zpět do jízdního pruhu v rozporu s dopravním značením pak došlo vlivem zvýšení rychlosti předjížděného vozidla. Žalovaný považoval tuto skutkovou verzi za nevěrohodnou, neboť byla uplatněna několik měsíců po spáchání přestupku a je v rozporu se svědeckými výpověďmi policistů. Těm navíc žalobce na místě sdělil, že se nedopustil přestupku proto, že v protisměru nejela žádná vozidla, přičemž svým jednáním nikoho neomezil ani neohrozil. Podle názoru žalovaného se jedná o účelové tvrzení, které navíc nevyvrací povinnost řidiče přizpůsobit svoji jízdu okolnostem silničního provozu, resp. nezapočít s předjížděním, pokud je včasné a bezpečné zapojení zpět do jízdního pruhu ohroženo či znemožněno.

Za nelogické a nevěrohodné pak žalovaný označil také tvrzení žalobce, že si během jízdy stihl zapsat SPZ předjížděného vozidla, ačkoli v danou chvíli nemohl vědět, že bude policisty následně zastaven. Podle jeho názoru tak prvostupňový správní orgán nepochybil, když návrhům žalobce na další dokazování nevyhověl. Policisté pozorovali jednání žalobce na vzdálenost 300 metrů v přehledném úseku, aniž by jim ve výhledu bránila jiná vozidla. Jejich věrohodnost, jakožto úředních osob bez zájmu na výsledku řízení, pak nebyla žalobcem důvodně zpochybněna. Naopak oba shodně popsali jednání žalobce a průběh silniční kontroly, přestože si vlivem dlouhé doby od spáchání přestupku nepamatovali všechny nepodstatné skutečnosti. V této souvislosti se žalovaný neztotožnil s námitkou žalobce, že policisté pouze přednesli obsah úředního záznamu. Pokud se jedná

o policistu V., ten měl k dispozici poznámky, do kterých nahlédl pod dohledem správního orgánu, což nelze považovat za nezákonné. Žalovaný tak neměl stejně jako prvostupňový správní orgán pochybnosti o tom, že spáchání přestupku bylo prokázáno bez důvodných pochybností. Co se týče uložené sankce, žalovaný naopak považoval za nezbytné přistoupit k jejímu snížení, aby byly zohledněny všechny individuální okolnosti případu a osoba pachatele.

III. Žaloba

Žalobce v žalobě předně namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí je stižen vadou, když je v něm uvedeno, že se žalobce přestupku dopustil předjížděním, přestože příslušné dopravní značení V 1a zakazuje přejetí a dopravní značení V 13a vjetí na vyznačenou plochu. Současně poukázal na skutečnost, že ve výroku absentuje odkaz na ustanovení právních předpisů, stanovujících význam dopravních značek, které měly být jeho jednáním porušeny, stejně jako údaj o konkrétní formě zavinění a bodovém postihu. Není navíc zřejmé, zda je žalobci kladeno za vinu zakázané předjíždění ve formě bodovaného přestupku. Dále žalobce namítal nesprávné právní posouzení věci spočívající v tom, že měl být skutek, který mu je kladen za vinu, kvalifikován podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu (tzn. porušení zákazu předjíždění). Prvostupňový správní orgán navíc při svém rozhodování vycházel z místních znalostí, o čemž žalobce předem v rozporu s jeho právem vyjádřit se ke všem podkladům pro rozhodnutí nevyrozuměl.

Kromě výše uvedeného dále žalobce namítal nedostatečné zdůvodnění formy zavinění. Podle jeho názoru nemohl být tento nedostatek napraven pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný navíc výrokem změnil prvostupňové rozhodnutí pouze co do výměry uložené sankce, přestože v odůvodnění napadeného rozhodnutí úvahy o formě zavinění výslovně modifikoval. Žalobce k tomu doplnil, že na základě provedeného dokazování nemohl přestupek spáchat z vědomé nedbalosti, neboť započal s předjížděním více vozidel v pravotočivé zatáčce, kde bylo předjíždění povoleno, aniž mohl předjímat změnu dopravního značení či jiné okolnosti silničního provozu. Ani odůvodnění formy zavinění ze strany žalovaného pak nebylo z důvodu opomenutí tzv. potřebné míry opatrnosti přezkoumatelné. Dále žalobce namítal, že správní orgány za účelem zjištění skutkového stavu věci preferovaly toliko svědecké výpovědi policistů, přičemž jeho tvrzení bezdůvodně označily za opožděné a nevěrohodné. Nelze pak podle názoru žalobce v řízení vycházet z toho, co měl žalobce policistům údajně sdělit během silniční kontroly, neboť se jedná o reprodukovanou výpověď, jejíž použití jako důkazu je nepřípustné. Žalovaný navíc nemůže doplnit odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, pokud tuto skutečnost neuvede ve výroku napadeného rozhodnutí. Kromě toho jsou nepřezkoumatelné jeho úvahy o tom, že žalobce měl před započítím předjíždění předvídat následné okolnosti silničního provozu.

Další námitka žalobce pak směřovala proti nedostatečnému zjištění skutkového stavu a souvisejícímu neprovedení navrženého důkazu rekonstrukcí a ohledáním místa spáchání přestupku. Žalobce v této souvislosti poukazoval na to, že správní orgány vycházely pouze ze svědeckých výpovědí policistů, kteří tvrdili, že měli na vozovku dobrý výhled. Žalovaný navíc ve výroku napadeného rozhodnutí neuvedl, že v tomto směru přistoupil k doplnění odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalobce pak zpochybnil závěr správních orgánů tím, že policisté nemohli vidět, kde započal

s předjížděním, což v žalobě dokládal fotografií místa spáchání přestupku z aplikace Google maps. V této souvislosti pak poukázal na rozpory v podkladech, resp. v nákresech pohybu vozidla žalobce ze strany policistů. Závěrem poté žalobce namítal procesní pochybení žalovaného, když jej k jeho žádosti nevyrozuměl o tom, kdo bude ve věci oprávněnou úřední osobou, aby mohl namítat její podjatost. V důsledku tak pro něj bylo napadené rozhodnutí překvapivé, neboť s formulací odvolacích námitek čekal až na sdělení uvedené informace. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud prvostupňové a napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že s obsahem podané žaloby nesouhlasí. Pokud se jedná o formu zavinění, rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí není obligatorní náležitostí rozhodnutí o přestupku, stejně jako údaj o bodovém postihu, který není sankcí ukládanou v přestupkovém řízení. Žalovaný se dále neztotožnil ani s argumentací žalobce ohledně vady výroku a právní kvalifikace obsažené v prvostupňovém rozhodnutí. K tomu doplnil, že nelze považovat za podstatnou vadu výroku rozhodnutí skutečnost, že prvostupňový správní orgán nepoužil při vymezení popisu skutku doslovné znění podzákonného právního předpisu ohledně dopravního značení, které bylo jednáním žalobce porušeno. Podstata jednání žalobce totiž byla ve skutkové větě výroku zachována. Co se týče právní kvalifikace, žalovaný považoval za dostatečné, pokud bylo v projednávané věci odkázáno nejen na tzv. sčernou skutkovou podstatu přestupku, ale také na související ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, stanovující povinnost řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravním značením apod. V tomto případě se totiž nejedná o normu odkazující. Stejně tak nepovažoval žalovaný za důvodnou ani námitku odlišné právní kvalifikace, neboť žalobci nebylo nikdy kladeno za vinu porušení dopravního značení B 21 (zákaz předjíždění).

Dále se pak žalovaný neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že nemůže jako odvolací orgán doplnit úvahy prvostupňového správního orgánu, pakliže tuto skutečnost nepromítne do výroku napadeného rozhodnutí. Žalovaný k tomu uvedl, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu tvoří celé řízení jeden celek, a to až do nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku. Uvedení těchto změn ve výroku napadeného rozhodnutí by nemělo podle žalovaného žádný smysl, jak vyplývá nejen z judikatury, ale také doktrinálního výkladu. V tomto kontextu se pak žalovaný zabýval také námitkou nedostatečného odůvodnění zavinění. Podle jeho názoru byly úvahy prvostupňového správního orgánu správné, neboť byla přítomnost dopravního značení dostatečně prokázána. Pokud jej žalobce neviděl, neměl k předjíždění vozidel vůbec přistoupit. V tomto ohledu byla zohledněna i tzv. potřebná míra opatrnosti, přestože správní orgán daný termín výslovně nepoužil. Co se dále týče nestrannosti policistů, žalovaný připomněl, že skutková verze žalobce nebyla považována za věrohodnou, přičemž policisté pouze vypověděli o tom, co jim bylo žalobcem na místě sděleno, tedy nejednalo se o dokazování záznamem o podání vysvětlení, který ani nebyl pořízen. Žalobci bylo v řízení prokázáno, že započal s předjížděním v místě, kde to bylo dopravním značením zakázáno, přičemž ostatní úvahy správních orgánů byly pouze nad rámec odůvodnění.

Naopak žalovaný připustil, že opomenul reagovat na žádost žalobce, tedy nesdělil mu, kdo je pověřenou úřední osobou. Dané pochybení však nemá podle judikatury samo o sobě za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce navíc nevznnesl žádnou konkrétní pochybnost o nestrannosti úřední osoby, přičemž jeho výtky směřují pouze proti odůvodnění napadeného rozhodnutí. V podkladech pro rozhodnutí pak žalovaný žádné rozpory neshledal. Pokud se jedná o náčrtky policistů, ty je potřeba posuzovat v kontextu podaných svědeckých výpovědí. Co se pak týče svědecké výpovědi a náčrtku policisty V. ze dne 16. 12. 2015, nelze je považovat za podklad rozhodnutí, neboť byly tyto důkazy z důvodu porušení procesních předpisů znovu provedeny dne 15. 2. 2015. Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se nachází zejména oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 6. 10. 2015, jehož součástí je fotodokumentace místa spáchání přestupku a vozidla žalobce. Kromě toho je ve spisu dále založena mapka s náčrtem zachycujícím pohyb žalobcova vozidla a výpis z evidenční karty řidiče. Z uvedených podkladů vyplývá, že žalobce měl předjíždět před ním jedoucí vozidla v místě, kde je to zakázáno dopravním značením V 1a a V 13a, načež byl bezprostředně poté zastaven policejní hlídkou, která jeho jednání ze svého stanoviště pozorovala. Žalobce se spácháním přestupku nesouhlasil, neboť sice předjížděl, ale v protisměru nejelo žádné vozidlo, takže svým jednáním nikoho neohrozil. Do oznámení přestupku se nevyjádřil a odmítl jej podepsat. Na základě těchto skutečností bylo zahájeno přestupkové řízení a nařízeno ústní jednání, které se za účasti zmocněnkyně žalobce paní L. K. konalo dne 27. 11. 2015. Z důvodu provedení důkazů svědeckými výpověďmi zasahujícími policistů prap. T. K. a prap. M. V. a však byla nařízena dvě další ústní jednání, a to ve dnech 16. 12. 2018 a 28. 12. 2015.

Jak vyplývá z protokolů o výslechu svědka, prap. K. k věci uvedl, že v době spáchání přestupku kontroloval se svým kolegou projíždějící vozidla. Ze svého stanoviště spatřili projíždějící vozidlo žalobce, který nerespektoval vodorovné dopravní značení V 1a a V 13a, když předjížděl před ním jedoucí vozidla. Ve vztahu k přesnějšímu popisu předjíždění ostatních vozidel se prap. K. odkázal na mapku obsahující náčrtek pohybu žalobcova vozidla, která je založena ve spisu. Současně doplnil, že vzdálenost mezi policejní hlídkou a vozidlem žalobce byla v rozhodné době asi 300 metrů. Během následné silniční kontroly žalobce argumentoval tím, že během předjíždění nikoho neohrozil, což prap. K. potvrdil. Obdobně vypověděl také prap. V., že vozidlo žalobce měli na dohled na vzdálenost maximálně 300 metrů, přičemž řidič tohoto vozidla předjížděl ostatní vozidla v místě, kde to bylo výše uvedeným dopravním značením zakázáno. Stejně tak toho značení porušil v době, kdy se zapojoval zpět do svého jízdního pruhu. V této souvislosti prap. V. vyloučil, že by vozidlo ztratili z dohledu, přičemž k jeho zastavení a ztotožnění řidiče došlo v prostoru autobusové zastávky Vizovice – Razov. Dále prap. V. potvrdil, že žalobce zdůvodňoval své jednání neohrožením protijedoucích vozidel.

Následně podal žalobce dne 19. 1. 2016 prostřednictvím své zmocněnkyně vyjádření, ve kterém namítal, že z výpovědí policistů není zřejmé, jakého protiprávního jednání se měl dopustit. Současně provedl výpočet, kterým chtěl prokázat, že za daných skutkových okolností by se žalobce se svým vozidlem nestihl zařadit zpět do jízdního pruhu ještě před stanovištěm policejní hlídky. Navíc žalobce doplnil, že s předjížděním

pouze dvou vozidel započal ještě v místě, kde to bylo dopravním značením umožněno. K jeho zařazení zpět do jízdního pruhu na úseku vodorovného dopravního značení pak došlo vlivem zrychlení předjížděného vozidla. Tvrzení policistů označil žalobce za nepravdivé a konstatoval, že měli na místě zastavit alespoň jedno z předjížděných vozidel. K tomu doplnil, že při předjíždění si SPZ jednoho z nich zapsal a navrhl jeho řidiče předvolat jako svědka. Následně došlo dne 15. 2. 2015 k opětovnému výsledku prap. V., v rámci kterého svědek rovněž zakreslil pohyb vozidla žalobce do mapky místa spáchání přestupku z aplikace mapy.cz, na které je viditelné dopravní značení V 1a a V 13a. Současně k otázkám zmocněnkyně žalobce uvedl, že nezastavovali žádná předjížděná vozidla, ani si nepamatuje jejich SPZ. Ostatní přestupky projednávané téhož dne si prap. V. rovněž nepamatoval.

V kontextu doplnění dokazování a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím zmocněnkyně další vyjádření dne 16. 2. 2016, ve kterém označil prap. V. za nevěrohodného, neboť si nepamatoval žádný jiný přestupek a jeho výpověď byla podložena úředním záznamem, který si sebou přinesl. Dále žalobce znovu poukázal na to, že nebylo zastaveno žádné předjížděné vozidlo, přestože policisté nemohli na vzdálenost 300 metrů vidět, kde žalobce započal s předjížděním. Znovu tak navrhl provést důkaz výsledkem předjížděného vozidla, jehož SPZ si poznačil. Následně došlo k vydání **prvostupňového rozhodnutí**, proti kterému se žalobce prostřednictvím zmocněnkyně blanketně odvolal. V rámci doplnění odvolání dne 14. 4. 2016 pak zmocněnkyně současně požádala o poskytnutí informace o tom, jaká úřední osoba bude rozhodnutím ve věci pověřena, aby mohla případně namítat její podjatost.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Žaloba není důvodná.

Předně krajský soud uvádí, že žalobce v žalobě sdružil větší množství námitek, kterými brojil nejen proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, právní kvalifikaci a procesnímu pochybení žalovaného, ale také proti vadám výroku a nepřezkoumatelnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Z toho důvodu krajský soud nepřistoupil k vypořádání žalobních námitek v pořadí, v jakém byly žalobcem uplatněny, ale naopak zohlednil jejich vzájemnou souvislost.

Pokud se jedná o tvrzené vady výroku prvostupňového rozhodnutí, žalobce namítal formulační nepřesnost ve skutkové větě, podle níž se měl dopustit přestupku tím, že předjížděl před ním jedoucí vozidla v místě, kde to bylo vodorovným dopravním značením V 1a a V 13a zakázáno. Ve výroku nebyl navíc uveden odkaz na příslušné právní předpisy, které stanovují skutečný význam dopravního značení. Kromě toho žalobce dále namítal, že ve výroku nebyl uveden údaj o konkrétní formě zavinění a bodovém postihu, přestože se jedná o zákonné náležitosti rozhodnutí o přestupku. Co se týče skutkové věty výroku prvostupňového rozhodnutí, krajský soud má za to, že nelze považovat za vadu, která by měla sama o sobě za následek nezákonnost rozhodnutí, pakliže příslušný správní orgán při popisu jednání pachatele přestupku nepoužil z důvodu přehlednosti a srozumitelnosti naprosto stejné pojmy, jaké jsou uvedeny v prováděcím právním předpisu. Skutková věta výroku slouží k vyjádření popisu skutku na základě zjištěného skutkového stavu tak, jak se objektivně stal, nikoliv k reprodukci znění antecedentu skutkové podstaty přestupku vyplývající z aplikované právní úpravy. V předmětné věci není sporu o tom, že žalobce svým jízdním manévrem, jímž došlo k porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, předjel dvě vozidla jedoucí před ním, přičemž ovšem měl přejet část vozovky ohraničenou značkami V1a a V13a, což není dovoleno. Použití výrazu „předjížděl“ ve skutkové větě výroku prvostupňového rozhodnutí tedy nelze považovat za zavádějící ani nepřesné, pokud je z výroku dále zřejmé, jakého porušení právní povinnosti se obviněný dopustil.

Krajský soud zajisté nerozporuje výklad zastávaný žalobcem, že podle ust. § 18 písm. a) a ust. § 23 písm. b) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění do 31. 12. 2015 (dále jen „vyhláška“), bylo možné vodorovné dopravní značení V 1a a V 13a *expressis verbis* porušit přjetím či vjížděním na vyznačenou plochu, nikoliv předjížděním. K tomu je ovšem nutné doplnit, že prvostupňový správní orgán nekladl žalobci za vinu samotné předjíždění ostatních vozidel, ale porušení vodorovného dopravního značení. Je poté s ohledem na okolnosti případu a zbývající část skutkové věty výroku logicky dovoditelné, že samotným předjížděním došlo současně k nezákonnému přjetí vodorovného dopravního značení V 1a, resp. vjetí na plochu označenou vodorovným dopravním značením V 13a. V této souvislosti se krajský soud neztotožňuje s názorem žalobce, že nelze současně porušit obě vodorovná dopravní značení, neboť předjíždění spočívá vždy nejen v předjetí (vyjetí do protisměru), ale také v opětovném zařazení vozidla zpět do jízdního pruhu. Kromě toho by ani případné opětovné porušení jen jednoho z uvedených dopravních značení nemělo žádný vliv na porušení zákonné povinnosti a související právní kvalifikace.

Pokud se jedná o absenci odkazu na příslušný prováděcí právní předpis, krajský soud se v tomto ohledu ztotožňuje s argumentací žalovaného, že žalobcem citovaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33, není v tomto směru přílehlavý. Přestože se totiž také v nyní posuzované věci jedná o naplnění tzv. sběrné skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, žalobci bylo kladeno za vinu porušení povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 4 písm. c) téhož zákona, které neobsahuje žádný další odkaz na prováděcí právní předpis. Dotčené vodorovné dopravní značení, včetně jednání žalobce spočívající v jeho porušení, pak bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí jednoznačně specifikováno. Jedná se podle názoru krajského soudu o zcela jinou situaci než v případě, kdy je někomu kladeno za vinu porušení ust. § 5 odst. 1 písm.

a) zákona o silničním provozu, které stanovuje, že: „Řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem²⁾.“ Z dikce citovaného ustanovení totiž nevyplývá, jaké konkrétní technické podmínky musí vozidlo splňovat, protože je ostatně v poznámce pod čarou č. 2) explicitně odkazováno na související zákonnou a podzákonnou právní úpravu. Námitka žalobce tak není důvodná.

Stejně tak se krajský soud neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že ve výroku musí být ze zákona uveden údaj o konkrétní formě nedbalostního zavinění a bodovém postihu. Předně je v tomto ohledu třeba vycházet z ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“): „Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).“ Z dikce citovaného ustanovení tak jednoznačně vyplývá, že jednou z obligatorních náležitostí rozhodnutí o přestupku je skutečně forma zavinění. Z toho ovšem nelze podle názoru krajského soudu dovodit, že by byl správní orgán povinen uvádět nad rámec rozlišení mezi zaviněním úmyslným a z nedbalosti také údaj o tom, zda se jedná o nedbalost vědomou či nevědomou. Povinnost uvádět konkrétní formu nedbalostního zavinění ostatně nevyplývá ani z okolností přijetí novely zákona o přestupcích ve smyslu zákona č. 204/2015 Sb., který konkrétní formu nedbalostního či úmyslného zavinění jako obligatorní náležitost výroku rozhodnutí o přestupku stanovil. Důvodem je skutečnost, že také ve vztahu k posuzování přestupkové bezúhonnosti je rozlišováno pouze mezi nedbalostí a úmyslem. Ke stejnému závěru ostatně dospěl také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 – 37, když judikoval, že: „Ani z okolností přijetí právní úpravy příkazující uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění tak nelze dovodit, že by tato povinnost zahrnovala i rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí.“ (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Stejně tak není podle názoru krajského soudu možné přisvědčit námitce žalobce ohledně neuvedení údaje o bodovém postihu, neboť se rovněž nejedná o obligatorní náležitost rozhodnutí. Bodový postih sice pro řidiče nepochybně představuje újmu, a to zejména v případě, že dojde k tzv. vybodování. Jak nicméně vyplývá také z žalobcem citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55, bodový postih je ochranné opatření, které navazuje na přestupkové řízení, resp. sankce, které v něm byly uloženy. Nejedná se tedy o sankci ukládanou v přestupkovém řízení ve smyslu ust. § 11 odst. 1 ve spojení s ust. § 77 zákona o přestupcích. Stejný závěr ostatně vyplývá také ze související judikatury Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48, judikoval, že: „Kasační soud však již v minulosti dospěl k závěru, že zákon o silničním provozu (ani jiná platná právní úprava), neukládá správním orgánům povinnost uvádět počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, ve výroku rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí.“

Dále žalobce namítal, že ze strany správních orgánů došlo k nesprávné právní kvalifikaci, neboť měl být skutek, který mu je kladen za vinu posouzen jako podezření ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. K tomu krajský soud uvádí, že uvedená skutková podstata přestupku, která měla být podle žalobce v tomto případě aplikována, spočívá v tom, že řidič předjíždí vozidlo za situace, kdy je to dopravním značením zakázáno. Je však nutné připomenout, že bez ohledu na použití pojmu „předjíždění“ ve výroku prvostupňového rozhodnutí, k němuž se již krajský soud výše vyjadřoval, bylo žalobci kladeno za vinu porušení dopravního značení V 1a a V 13a, tedy porušení povinnosti účastníka silničního provozu podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Dané dopravní značení pak nezakazuje předjíždění vozidel, ale samotné přejetí vodorovného dopravního značení V 1a, popř. vjetí na plochu označenou vodorovným dopravním značením V 13a, jak ostatně vyplývá z ust. § 18 písm. a) a ust. § 23 písm. b) vyhlášky. Žalovaný tak podle názoru krajského soudu správně argumentoval tím, že žalobci nebylo kladeno za vinu porušení zákazu předjíždění ve smyslu dopravního značení B 21a, které je v současné době vymezeno jako zákazová značka podle přílohy č. 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Na místě ostatně ani nebyla přítomnost zákazové značky B 21a prokázána.

Za důvodnou pak krajský soud nepovažoval za důvodnou ani námitku vůči tzv. „utajenému podkladu“, která se týká toho, že prvostupňový správní orgán v rámci odůvodnění svého rozhodnutí argumentoval tím, že na základě místních znalostí je přesvědčen o tom, že policisté mohli ze svého stanoviště předjížděcí manévr spolehlivě pozorovat. Předně je třeba připomenout, že příslušný správní orgán nedovodil dobré výhledové podmínky policistů pouze na základě znalosti místa spáchání přestupku, ale naopak tímto pouze doplnil své závěry učiněné na základě provedeného dokazování, a to v kontextu svědeckých výpovědí obou zasahujících policistů. Ti totiž shodně vypověděli, že viděli vozidlo žalobce již v okamžiku započetí s předjížděním ostatních vozidel. Tato skutečnost pak vyplývá také z úředního záznamu ze dne 6. 10. 2015, ve kterém je uvedeno, že policisté měli vozidlo stále na očích, a to na vzdálenost nejvíce 300 metrů, aniž by byla zhoršená viditelnost. Absence výraznějšího zakřivení vozovky v místě dopravního značení, které bylo jednáním žalobce porušeno, ostatně vyplývá také z fotografického snímku místa spáchání přestupku, do kterého byl prap. V. během podání svědecké výpovědi dne 15. 2. 2015 průběh předjížděcího manévru žalobce přesněji vyznačen.

Kromě výše uvedeného pak žalobce namítal, že nebyla ze strany správních orgánů dostatečně zdůvodněna subjektivní stránka přestupku, věrohodnost svědeckých výpovědí policistů a neprovedení navrhovaných důkazů ohledně místa spáchání přestupku, resp. pozorovacích podmínek ze stanoviště policistů. Pokud se jedná o otázku zavinění, žalovaný podle názoru žalobce předně ani nemohl nedostatky prvostupňového rozhodnutí napravit pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale měl postupovat podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). S tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje. Žalovaný totiž nepovažoval úvahy prvostupňového správního orgánu ohledně formy zavinění za nesprávné, ale pouze je v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále rozvedl. Konkrétně poukázal na skutečnost, že žalobce musel vědět, že přejíždí vodorovné dopravní značení V 1a a vjíždí na plochu vyznačenou vodorovným dopravním značením V 13a, resp. že svým jednáním dané

dopravní značení porušuje, jak vyplývá nejen ze svědeckých výpovědí policistů, ale také z již uvedeného úředního záznamu.

Krajský soud se dále ztotožňuje se závěrem žalovaného, že celé řízení tvoří jeden celek až do okamžiku nabytí právní pomoci rozhodnutí o přestupku, což obecně umožňuje, aby odvolací orgán úvahy správního orgánu I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí pouze doplnil či dílčím způsobem korigoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2014, č. j. 4 As 10/2012 – 48). Co se v této souvislosti týče žalobcem namítané absence posouzení potřebné míry opatrnosti, jakožto definičního znaku vědomé nedbalosti, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně rozvedl, že žalobce neměl s předjížděním vůbec započít, pakliže neviděl, zda jej bude moci dokončit v souladu s právními předpisy a tedy bez ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. S tímto zdůvodněním se krajský soud zcela souzní a odkazuje na ně.

Pokud se jedná o související tvrzení žalobce, že započal s předjížděním v době, kde na vozovce ještě nebylo vodorovné dopravní značení V 1a, v podstatě tím zpochybňuje věrohodnost svědeckých výpovědí policistů, kteří shodně vypověděli zcela odlišným způsobem. Oba správní orgány se potom nestranností policistů a věrohodností jejich svědeckých výpovědí v rámci odůvodnění rozhodnutí zabývaly, a to také v kontextu uplatnění této námitky až v průběhu přestupkového řízení. Krajský soud se předně ztotožňuje s tím, že policisty lze podle judikatury obecně považovat za nestranné svědky, neboť během silniční kontroly a následného podání svědecké výpovědi vystupují v postavení úřední osoby, která nemá zájem na výsledku řízení. Přestože krajský soud nevylučuje, že mohou nastat excesivní případy podjatosti policistů, žalobce v řízení žádné takové skutečnosti důvodně nejen netvrdil, ale ani neprokázal (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016 – 27). Pokud se pak jedná o přesvědčivost svědeckých výpovědí policistů, krajský soud se ztotožňuje s tím, že oba shodně a v souladu s policejní dokumentací vypověděli, že žalobce viděli porušit výše uvedené vodorovné dopravní značení na vzdálenost do 300 metrů, a to za dobré viditelnosti. V této souvislosti nepovažuje krajský soud za problematické, pakliže policisté v souladu s úředním záznamem vypovídali o průběhu silniční kontroly. Žádný záznam o podání vysvětlení, který měl být policisty pouze reprodukován, nebyl pořízen a žalobce se navíc do oznámení přestupku odmítl na místě jakkoliv vyjádřit. Jak již krajský soud uvedl ve vztahu k námitce ohledně nedostatečného odůvodnění formy zavinění, také při hodnocení provedených důkazů nelze považovat za nezákonné, pokud žalovaný úvahy správního orgánu v odůvodnění napadeného rozhodnutí doplní, aniž by zásadně rozporoval či úplně nahrazoval. Není pak rozhodné, že žalovaný nad rámec uvedeného doplnil, že by ke spáchání přestupku došlo také v případě, kdyby žalobce skutečně započal s předjížděním již v době, kdyby tomu vodorovné dopravní značení V 1a a V 13a nebránilo, neboť se jednalo pouze o argumentaci *obiter dictum*, která nebyla základem prvostupňového ani napadeného rozhodnutí.

Žalobce dále namítal, že správní orgány nepřistoupily k provedení navrhovaných důkazů výslechem řidiče předjížděného vozidla, jehož SPZ si žalobce poznamenal, a ohledáním místa spáchání přestupku, aniž by své závěry přezkoumatelně zdůvodnily.

Krajský soud nepovažuje ani tuto námitku za důvodnou. Předně je třeba připomenout, že správní orgány skutečně vycházely na základě provedeného dokazování z toho, že žalobce započal s předjížděním v době, kdy to bylo vodorovným dopravním značením zakázáno. Žalovaný pak pouze nad rámec uvedeného doplnil, že ani v opačném

případě by nedošlo ke změně právní kvalifikace, protože žalobce může předjíždět ostatní vozidla pouze v případě, že může předvídat bezpečné a plynulé zařazení zpět do jízdního pruhu. Podle názoru krajského soudu je tedy ve vztahu k této námitce podstatné, že správní orgány měly za dostatečně prokázané, že žalobce vodorovně dopravní značení porušil, což bylo hlavním důvodem, proč nepovažovaly za potřebné provádět další dokazování. Krajský soud se navíc ztotožňuje se názorem žalovaného, že tvrzení žalobce o zapsání si SPZ předjížděného vozidla nemá logické zdůvodnění. Pokud totiž žalobce předjížděl větší množství vozidel, aniž by věděl, že bude bezprostředně poté policejní hlídkou zastaven, nevidí krajský soud žádný rozumný důvod, proč by si SPZ jednoho z předjížděných vozidel poznačil.

Pokud se poté jedná o zpochybnění pozorovací situace policistů, krajský soud připomíná, že správní orgány v tomto ohledu vycházely nejen z konzistentních svědeckých výpovědí policistů, podpořených úředním záznamem, ale také z fotografického snímku místa spáchání přestupku (z letecké perspektivy), který je ve spisu založen a do nějž prap. V. průběh předjížděcího manévru zakreslil. Žalobce v této souvislosti dále namítal rozpory mezi náčrtem prap. V. během svědecké výpovědi dne 16. 12. 2015 a náčrtem prap. K., který je součástí policejní dokumentace. Krajský soud ovšem v kontextu argumentace žalovaného připomíná, že prap. V. byl z důvodu procesního pochybení znovu vyslechnut dne 15. 2. 2015, kde již do aktualizovaného fotografického snímku místa spáchání přestupku pohyb vozidla žalobce přesněji zakreslil. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že ani v původním náčrtu prap. V. (ještě bez aktualizace dopravního značení v době spáchání přestupku) ze dne 15. 2. 2015 nespátřuje s ohledem na časový odstup od spáchání přestupku nakolik zásadní rozpory s policejní dokumentací, aby měly za následek zpochybnění věrohodnosti jeho svědecké výpovědi. Podle názoru krajského soudu tak byl skutkový stav věci zjištěn bez důvodných pochybností, což ostatně nevyvrací ani poměrně nekvalitní fotografie, která byla v žalobě přiložena (nikoliv však jako důkazní návrh).

Poslední námitka žalobce pak směřovala proti postupu žalovaného, který jej navzdory písemné žádosti o sdělení údajů o oprávněné úřední osobě ze dne 14. 4. 2016, nijak nevyrozuměl. V tomto kontextu žalobce namítal nejen porušení procesních předpisů, ale také jeho práva namítat podjatost dotyčné úřední osoby před vydáním napadeného rozhodnutí. K tomu krajský soud uvádí, že podle ust. § 15 odst. 4 správního řádu platí, že: „*O tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena*“²⁾. V posuzované věci není mezi stranami předmětem sporu, že žalobce skutečně o poskytnutí informace o oprávněné úřední osobě z důvodu možného uplatnění námítky podjatosti podle ust. § 14 správního řádu požádal, ale nebylo mu vyhověno. Krajský soud se tak částečně ztotožňuje se žalobcem, že se žalovaný dopustil procesního pochybení. Na rozdíl od žalobce se však krajský soud nedomnívá, že by se jednalo o natolik zásadní procesní vadu, která by měla sama o sobě za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Předně je třeba poukázat na skutečnost, že žalobce sice nebyl zvlášť vyrozuměn, ale ve správním spisu odvolacího orgánu se nachází záznam o určení oprávněné úřední osoby (Mgr. L. B.) ze dne 18. 4. 2016. Ze správního spisu tedy bylo zjistitelné, kdo je oprávněnou úřední osobou v této věci. Pokud se jedná o tvrzený zásah do procesních práv spočívající v

tom, že žalobce vyčkával s doplněním odvoláním až do doby sdělení údajů o oprávněné úřední osobě, krajský soud připomíná, že žalobci byla za tímto účelem stanovena usnesením ze dne 31. 3. 2016, č. j. MUVIZ 5899/2016, lhůta pěti dnů, kterou nedodržel. I přesto však bylo jeho doplnění odvolání ze dne 14. 4. 2016, žalovanému prvostupňovým správním orgánem dodatečně zasláno. Ani v žalobě pak nebyly kromě označení zmocněnce společnosti Fleet control předestřeny žádné relevantní důvody svědčící o tom, že by byla oprávněná úřední osoba podjatá, vyjma nesouhlasu s tím, jak podané odvolání posoudila. Obdobný názor ostatně vyslovil také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52: „*Stěžovatel se skutečně dozvěděl o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou, až doručením napadeného rozhodnutí, a tudíž mu bylo znemožněno namítnout v průběhu správního řízení její podjatost. Stěžovatel však mohl tuto námitku uplatnit u krajského soudu, tedy nikoliv pouze to, že neměl možnost namítat podjatost úřední osoby, ta sama o sobě zákonnost rozhodnutí neovlivní, ale měl tvrdit právě skutečnost, že v jeho věci rozhodovala podjatá osoba. To však stěžovatel, jak správně podotkl krajský soud, neučinil. Pokud by stěžovatel uplatnil před krajským soudem námitku, že považuje Mgr. B. K. za podjatou, krajský soud by pak mohl napadené rozhodnutí zrušit pro porušení stěžovatelových práv. Stěžovatel však zůstal pouze u tvrzení, že mu bylo znemožněno namítat podjatost, čímž mělo být zasaženo do jeho (procesních) práv.*“ Žalovaný se tedy sice dopustil procesní chyby, pokud na výslovnou žádost žalobce o sdělení jména oprávněné úřední osoby neodpověděl, nicméně toto procesní pochybení není takové intenzity, aby zakládalo nezákonnost rozhodnutí o věci samé (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32, přístupný na www.nssoud.cz).

S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. srpna 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.